

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zastoupena JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 1871/5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2016, č. j. 4 A 57/2016 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (dále jen „krajské ředitelství“), Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 3. 2016, č. j. KRPA-439079-30/ČJ-2015-000022, bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku.

[2] Žalobkyně podala proti citovanému rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016, č. j. CPR-10389-2/ČJ-2016-930310-C235, zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila.

[3] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze a domáhala se jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 25. 8. 2016, č. j. 4 A 57/2016 - 29, městský soud žalobu zamítl. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, čímž naplnila podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud poznamenal, že neoprávněnosti svého pobytu si žalobkyně byla vědoma, neboť jí byl dán výjezdni příkaz. Soud se zabýval také další námitkou týkající se otázky probíhajícího soudního přezkumu rozhodnutí ve věci zrušení jejího trvalého pobytu na území České republiky, přičemž tuto námitku shledal nedůvodnou, neboť v tomto řízení nebyl žalobě usnesením městského soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 A 140/2015 - 22, přiznán odkladný účinek. Městský soud se zabýval dále námitkou nepřiměřeného zásahu uloženého správního vyhoštění. Žalobkyně uvedla, že na území České republiky pobývá již dlouhodobě a žije zde její dospělý syn a její bratr. Dle městského soudu správní orgán dostatečně hodnotil skutečnosti týkající se osobních a rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky ve vztahu k osobním a rodinným vztahům na území jejího domovského státu. Městský soud poznamenal, že žalobkyně nepopřela, že se v posledních letech zdržovala převážně na území své vlasti, kde žije její manžel a druhý syn a také její rodiče.

II.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost podle důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se svou pobytovou situací snažila řešit a dne 2. 11. 2016 se dostavila na krajské ředitelství, kde bylo zjištěno, že platnost víza jí skončila dne 30. 10. 2016. Stěžovatelka dále uvedla, že před krajským ředitelstvím vypovídala pravdivě a popsala svou nelehkou situaci. Vyhoštění je pro ni nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky vazby trvalého charakteru a žije zde ve společné domácnosti se svým synem. Poznamenala, že na území České republiky žije také její bratr a má zde přátele. Poukázala také na svůj zdravotní stav, přičemž uvedla, že trpí úzkostmi a bojí se nuceného odjezdu z území České republiky. Stěžovatelka považovala postup správního orgánu za příliš formalistický a namítla, že správní orgán i městský soud ve svých rozhodnutích pochybily a jejich rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem. Stěžovatelka navrhla, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a vrácen k novému rozhodnutí.

III.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který žalovaná nehodlá blíže komentovat. Dále plně odkázala na spisový materiál a navrhla zamítnutí kasační stížnosti, neboť neshledala ve svém postupu pochybení a domnívala se, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou.

IV.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížnostních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Je-li tedy kasační stížnost zdůvodněna pouze kuse, je tak předurčen i rozsah přezkumné činnosti soudu, jak plyne z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, nebo z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS.

[9] Stěžovatelka ve své první námitce uplatněné v kasační stížnosti namítla zásah do svého práva na soukromý a rodinný život. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince“*.

[10] Citované ustanovení vychází z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále též „Úmluva“). Ačkoliv je pojem „nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života“ považován za neurčitý právní pojem, je povinností správního orgánu rozhodnout způsobem, který právní norma předvídá. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k soukromému či rodinnému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (k těmto otázkám lze poukázat zejména na rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudek ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39).

[11] Výše uvedená kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a dále je nutné porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, kterými mohou být například nebezpečnost tohoto jednotlivce pro společnost nebo ochrana veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71) a také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, musí zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním vykazovat určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Úmluvy.

[12] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že citované ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nenabízí žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění, neboť jde pouze o otázku interpretace a aplikace práva. V každém jednotlivém případě je ale nutné zkoumat intenzitu soukromého a rodinného vztahu, jakož i další okolnosti.

[13] Stěžovatelce bylo povolení k trvalému pobytu vydané v roce 1996 zrušeno rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015, č. j. OAM-2835/ZR-2014, podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Bylo totiž zjištěno, že se více než 6 let trvale zdržovala mimo území České republiky. Účinky tohoto rozhodnutí nastaly dne 30. 10. 2015 a stěžovatelka následně pobývala na území České republiky nelegálně.

[14] Ze spisu je patrné, že stěžovatelka má v zemi svého původu druhého syna, manžela a také své rodiče. Má tedy silné rodinné vazby také k tomuto státu. Zároveň lze poukázat na to, že její syn, který má v současné době na území České republiky povolen trvalý pobyt, je již plnoletý a ačkoliv k němu rodinnou vazbu jistě má, je nutné zohlednit, že minimálně po dobu 6 let, kdy se stěžovatelka zdržovala mimo území České republiky, byla vazba mezi nimi přerušena, a to jejím vědomým jednáním.

[15] S ohledem na výše uvedené nesouhlasí Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou v tom, že by správní orgány a následně i městský soud pochybily při posuzování zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány v daném případě postupovaly v souladu se zákonem. Dostatečně se zabývaly otázkou přiměřenosti zásahu vyhoštění do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Hodnotily také délku pobytu stěžovatelky na území České republiky, dobu, která uplynula od porušení právních předpisů, rodinnou situaci a také rozsah, v jakém by byl stěžovatelčin soukromý a rodinný život narušen, a rozsah vazeb na území České republiky. Na základě výše uvedených skutečností se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem žalované i městského soudu, že rodinné vazby stěžovatelky na zemi jejího původu se dají označit za intenzivnější než vazby na území České republiky.

[16] Co se týče námitky přílišného formalismu správního orgánu, je třeba poukázat na konstrukci § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, z níž plyne, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, „*pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*“. Tato konstrukce neoponechává na správním orgánu, jaký právní následek při naplnění právní dispozice zvolí.

[17] V rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení. Nedává-li totiž ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při naplnění dispozice právní normy zvolí, nelze hovořit o tom, že by mu diskreční oprávnění vůbec náleželo.*“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinností správních orgánů bylo zohlednit veškeré okolnosti stěžovatelčina případu a na jejich základě nich určit délku vyhoštění. S ohledem na to, že je

pokračování

možné stanovit délku vyhoštění až na 3 roky, je jednoletá lhůta, která byla krajským ředitelstvím stanovena, přiměřená. Stěžovatelčiny obavy z nuceného odjezdu z území České republiky na tom nemohou nic změnit. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností neshledal pochybení v rozhodnutí správních orgánů a městského soudu.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu